

Kemenczky Kálmán:

A PACSIRTA A BÚZA KÖZT

A pacsirta kora tavasszal a kelő búza közé rakta a fészket. A fiókái is ott növekedtek fel, s már próbálgatták is a szárnyuk erejét, tanulgatták is a repülés kedves mesterségét, amint kifejlődtek a tollaik.

Egyszer a búzaföld gazdája, ahogy megtekinté a vetést, úgy találta, hogy az már szépen eredésnek indult s innen-onnan alkalmas a kasza alá, és így szólt:

– Itt az ideje már, hogy a szomszédjaimat megkérjem, hogy segítsenek az aratásban.

Az egyik kis pacsirta hallotta a gazda szándékát, elmondotta azt az anyjának, és megkérdezte, hogy most már hova meneküljenek?

– Nincs miért úgy sietnünk innen, fiacskám – szólt az anya –, aki csak a barátaihoz folyomodik, hogy segítsenek neki aratni, az nem igen siet a dolgával.

Napok múltán megint kiment a gazda, s látván, hogy már pereg a szem a kalászból a túlságos érettségtől, így szólt:

– No, holnap magam kijövök a munkásokkal, s annyi aratót hozok, ahányat megfogadhatok. El kell már kezdenem az aratást.

A pacsirta, hallván ezt, így szólt:

– No, most már itt az ideje, hogy tovább menjünk egy házzal, gyermekeim. A gazda már komolyra veszi a dolgot, s nem bízza csak másokra, hanem ő maga is ott akar a munkánál lenni.

(Az Én Újságom, 1903/29.)